

подобен на лирата, на който се е свиряло с плектронъ. Сафо, Анакреонъ и други поети сж придружавали своитѣ пѣсни съ свирене на Б.

Барди (ирл. bard.) — поети-пѣвци въ келтскитѣ народи, образуващи цѣло съсловие, което въ своитѣ пѣсни е възпѣвало подвизитѣ на боговетѣ и на хероитѣ. Въ срѣдновѣковието Б. сж творѣли въ съгласие съ религията и политиката. Следи отъ тѣхнитѣ традиции сж се запазили до XIX ст. въ Ирландия и въ нѣкои галски страни. Музикалното влияние на Б. се е ограничило, споредъ Брене, въ предаването на нѣкои народни пѣсни. Въ настояще време Б. наричатъ най-добритѣ пѣвци.

Барди, Джовани дей Конти Вернио — Bardi, Giovanni dei Conti Vernio — флорентински поклонникъ на изкуството, род. 1534, умр. 1612. Домътъ на Б. е билъ срѣдище, където сж се събирали учени, писатели и художници — за да обсъждатъ разни въпроси изъ областта на науката и изкуствата. Въ желанието си да възкресятъ античната гръцка трагедия на новъ животъ се явяватъ първитѣ опити за създаване на операта. Самъ компониране на мадригали, името на Б. се свързва, заедно съ това на Винченцо Галилеи, съ подтика за появяване на тѣзи опити.

Баретъ, Уйлямъ Александръ — Barrett, William Alexander — английски музикаленъ писателъ и критикъ, род. 15 окт. 1836 въ Лондонъ, умр. 17 окт. 1891 с. т.; дългогодишенъ критикъ на „Морнингъ Постъ“ и сътрудникъ на голѣмитѣ английски музикални списания. Трудовѣтъ на Б. сж, главно, въ областта на английската музика: „Английски църковни компонисти“, „Балфъ — животъ и дѣло“, „Английски тържествени и забавни пѣсни“ и др.

Бариолажъ — фр. Bariolage — пасажъ при струннитѣ инструменти, съ промѣнливъ прѣстокладъ и използване на празнитѣ струни.

Баритонъ, (ит. Barytono фр. Baryton.) — човѣшкия гласъ — между теноръ и басъ. Въ XVII ст. французитѣ сж наричали Б. — *concordant*. Има два вида Б.: теноръ, и басъ Б. Първиятъ има по голѣми и по изразителни височини, вториятъ —

низини. Поради липса на истински тенори, опернитѣ компонисти започватъ да пишатъ партии за Б. Знаменити роли за тоя прекрасенъ видъ човѣшки гласъ сж писали: Моцартъ — титулната роля въ „Донъ Жуанъ“, Росини — „Фигаро“ въ „Севилския бръснарь“, Верди — титулната роля въ „Риголето“ и пр. 2) име на единъ разпостраненъ презъ XVIII ст. струненъ съ голѣмина на виолончела (гамба) инструментъ, който въ Италия и Германия е билъ наричанъ Viola di bordone. Направата му е била като на басъ виолата, съ корди, които, заедно съ поставенитѣ подъ грифа такива, самозвучащи при свиренето, сж достигали до 27. Хайднъ е написалъ за този инструментъ 175 композиции, за своя приятелъ князь Николай Естерхази, които, обаче, не сж се запазили.

Баритонъ кларинетъ — дървенъ инструментъ, една октава по-ниско звучащъ отъ обикновения В. кларинетъ, но по голѣмъ отъ него. Строятъ му е С или В и се употребява главно въ военнитѣ духови оркестри.

Баритонъ корнетъ — меденъ инструментъ отъ семейството на корнетитѣ. Фабриката „Червени“ построява 1876 — 6 разни видове, отговарящи на човѣшкия гласъ — отъ сопранъ до басъ и контрабасъ, съ срѣдна голѣмина — въ С или В. строй.

Баркарола, (ит. barcarola) — малка инструментална или гласова пиеса, съ спокоенъ ритъмъ, имитиращъ плъзгането на лопатитѣ на лодката по водата. Б. е била любима пѣсенъ на Венецианскитѣ лодкари-гондолиери и се пише обикновено въ $\frac{6}{8}$ тактъ. Б. е влѣзла като малка часть (номеръ) и въ операта (Въ „Оберонъ“ отъ Вебера, „Цампа“ отъ Херолдъ, „Фра дяволо“ отъ Оберъ). Съ много голѣма популярностъ се ползува Б. отъ „Хофмановитѣ приказки“ на Офенбахъ. Шопенъ е писалъ Б. въ $\frac{12}{8}$ тактъ, (ор. 60), а Чайковски — въ $\frac{3}{4}$. Най-много композиции отъ тоя родъ е писалъ Габриелъ Форѣ — 12 за пиано.

Бармась, Исай — Barmas, Issay — виолонистъ-виртуозъ и педагогъ, род. 19 апр. 1872 въ Одеса, възпитаникъ на Московската консерватория (Хри-